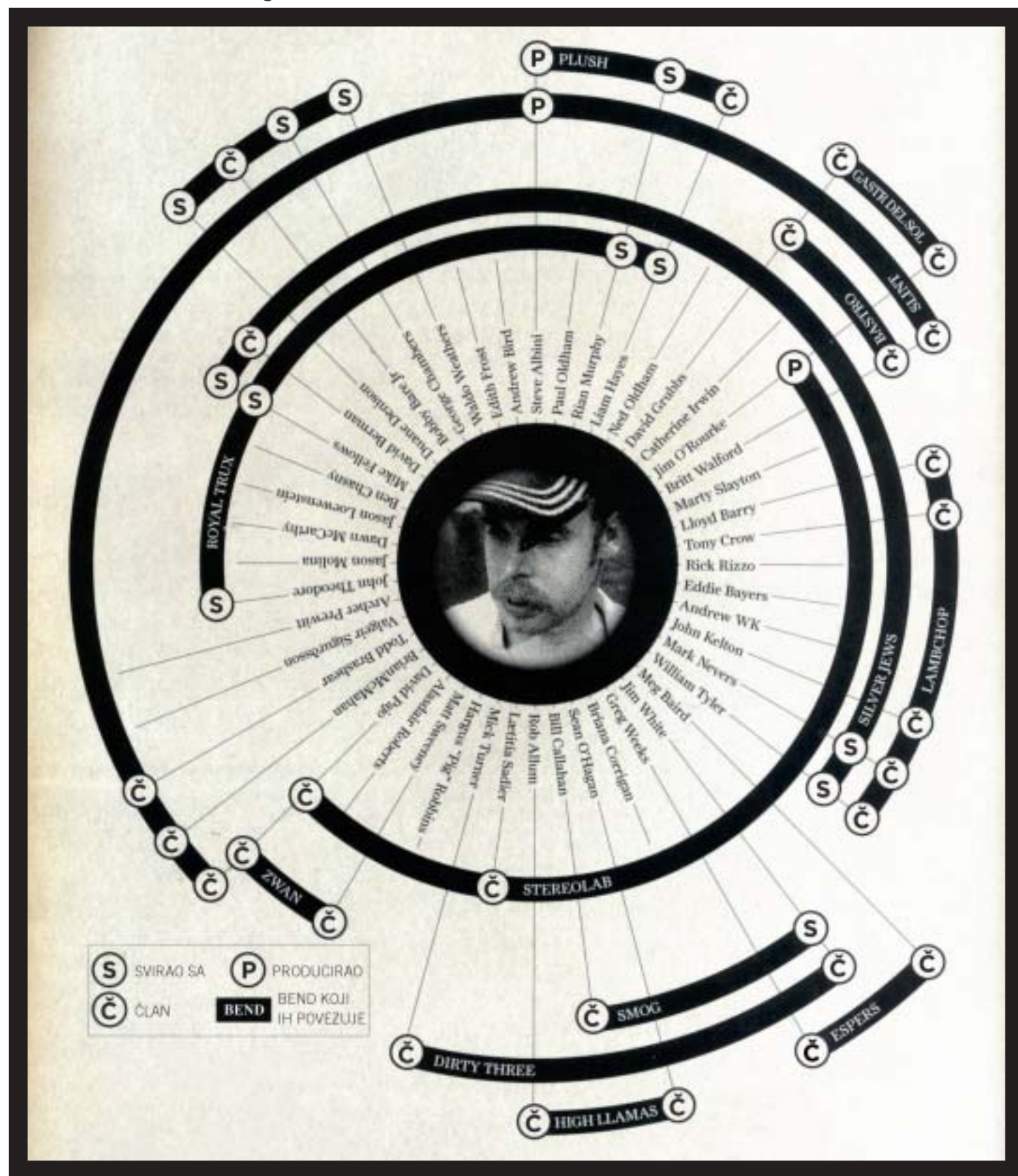

Bonnie

Vladimir Skočajić

'Prince' Billy

a neke ljude Will Oldham/Bonnie 'Prince' Billy je najtalentovaniji muzičar-pesnik svoje generacije. Obožavaju ga PJ Harvey, Nick Cave, Bjork... Neki misle da je za ulogu u filmu *Old Joy* morao da bude nominovan za Oskara. Ako je Neil Young bio otac grandža i uzor Nirvani i Pearl Jamu, onda je Bonnie to isto za tzv. *freak-folk* generaciju, Devendru Banhartu i Joannu Newsom... Na koncertima često peva pesme koje su proslavili AC/DC, R. Kelly, Mariah Carey, Merle Haggard i ne skriva da uživa u tome. Taj i takav Bonnie 'Prince' Billy u junu dolazi u Beograd.

Ako živite u Srbiji i ako na bilo koji način javno ispoljite simpatije prema Americi, izločićete se realnom riziku da budete neshvaćeni — da li zbog toga što je većini ovdašnjih ljudi prva asocijacija na Ameriku — McDonalds i Coca Cola, tj. "truli kapitalizam," zli predsednik Bush (Clinton, Reagan ili bilo koji drugi), bombardovanje Srbije, Oprah Winfrey... S druge strane, postoje ljudi kojima muzika Boba Dylana i Neila Younga znači mnogo više nego Big Mac, ljudi koji su navučeni na filmove braće Cohen i HBO serije, ili na prozu Jacka Kerouaca i Kurta Vonneguta — upravo na sve ono što žestoko kritikuje malo-pere pomenuti sistem vrednosti koji većina poistovećuje s Amerikom.

Pevač, gitarista i tekstopisac Will Oldham, poslednjih desetak godina poznatiji pod pseudonimom Bonnie 'Prince' Billy jedan je od predstavnika Amerike koju volim da volim, Amerike o kojoj sam učio iz knjiga Karla Maya i tekstova/emisija Žikice Simića (zanimljivo da obojica nikada nisu bili u Americi).

Krajem osamdesetih i početkom devedesetih godina prošlog veka, Oldham se okušao kao glumac u nekoliko niskobudžetnih filmova. U Holivudu nije prošao baš kako se nadao, pa se 1992. vraća švorc u rodni Lujvil. Nedugo potom, Oldham osniva svoj prvi bend Palace Flophouse, da bi ubrzo promenio ime u Palace Brothers, zatim u Palace Music, pa u Palace, da bi se konačno krajem devedesetih ustoličio kao Bonnie 'Prince' Billy (pomešao je imena engleskog prestolonaslednika Bonnie Prince Charlesa i revolveraša Billy the Kida).

Za Oldhamov debi album *There Is No-One What Will Take Care of You* iz 1993. se govorilo da je ukrstio uticaje alternativnog roka i kantrija, dok se danas smatra klasikom amerikanke. Album *Joya* (inače jedini koji je snimio pod svojim krštenim imenom) obeležio je pravi pop hit "O Let it Be", dok je ploča *I See a Darkness* opčinila i Ricka Rubinu, na čiji predlog je Johnny Cash obradio naslovnu pesmu (sa sve pratećim Oldhamovim vokalom).

Između "debija i Tame" objavio je nekoliko izuzetno zanimljivih i značajnih albuma, pre svih tu su *Days in the Wake* (potpisan kao Palace Brothers, ali praktično solo Will Oldham) i *Viva Last Blues*.

Joya otpočinje melodično poglavlje u karijeri Willa Oldhama, koji od 1999. pa sve do danas nastupa pod imenom Bonnie 'Prince' Billy. Te godine izlazi njegov najmračniji, najprodavaniji i po mnogima najbolji album *I See a Darkness*. Mrak nikad nije bio privlačniji. I baš ta tama prožeta samokritikom razlikuje Oldhama od gomile amerikanke bendova — dok se drugi pitaju "hoće li se Mary Lou ikada vratiti" Will se čudi "kako ga je Mary Lou toliko dugo trpela". On peva o svakodnevnim stvarima, a baš te stvari su neretko pune bola — svaki dan se neka veza raspadne, neko umre, neko nema novca, neko trpi posledice nepravde, neko se razboli... Istina, Oldham ima i optimističnih pesama, ali, kao i svi lepi trenuci u životu, one su u manjini.

U *I See a Darkness* se zaljubila i Bjork, te 2003. godine poziva Oldhama da joj bude predgrupa na američkoj turneji. Tada je svirao u Hollywood Bowlu pred 25.000 ljudi, što je najbrojnija publika pred kojom je ikada nastupao. Poznanstvo sa Bjork rezultiralo je saradnjom sa njenim producentom Valgeiraom Sigurdssonom, i ponajviše zahvaljujući njemu uživamo u svim onim gudačima i raskošnoj produkciji na albumu *The Letting Go*.

Problem većine američkih muzičara koji koketiraju sa kantrijem i alternativnim rokom je što su ili previše tradicionalni, ili slajd gitaru koriste samo kao zvučni dekor. Oldham nema taj problem, pošto on savršeno kombinuje ne samo pomenuta dva pravca, već i mnogo drugih — pop, soul, bluz, gospel, čak i džez u par pesama. Njegova svestranost je dokazana puno puta, a naj-svežiji primeri su saradnje sa čikaškim post-rok legendama Tortoise, hip-hoperom Kanye Westom, a čak sam Oldham ne krije kako voli da sluša Madonu i R.Kellyja. Stoga, nimalo ne čudi što njegova publika poseduje eklektičniji muzički ukus od publike nekog drugog benda iz istog žanra.

Tamo gde je stao sa prošlogodišnjim mini albumom obrada *Ask Forgiveness*, ovih dana, nastavlja na aktuelnoj ploči *Lay Down in the Light* — i dalje su prisutni tamni 'oldhamovski' tonovi, ali u skladu s imenom albuma, tračci svetlosti se sramežljivo pomalaju u stihovima.

Willov glas je prilično evoluirao od prvih Palace albuma do današnjih dana. Sada zvuči mnogo sigurnije i ne ustručava se da zapeva i najviše tonove. Ono što je ostalo isto je ta nežnost u njegovom pevanju, zbog koje ga mnogi porede sa Neilom Youngom. Od ranih radova, tj. od pesama bez šminke, post-produkcije ili zašeceranih trubica, do danas kada sebi može da priušti gudače i prave producente, ono najvažnije u muzici nije se promenilo: bilo da peva o propalim ljubavima, zasićenosti životom, grehu, religiji, Oldham zvuči kao da je sve to proživio. Njemu je tako lako verovati.

I upravo takvog muzičara imamo čast da gledamo u beogradskom SKC-u 20. juna — iskrenog, talentovanog, drugačijeg i posebnog. Po sopstvenoj želji dolazi na mini turneju po Balkanu, u okviru koje će posetiti Skoplje, Zagreb i Beograd. Ako je dolazak Gang Of Four u Zagreb 1981. godine praktično inicirao "novi talas" u staroj Jugoslaviji i ohrabrio bendove kao što su Šarlo akrobata, Električni orgazam ili Haustor, da li iko može da pretpostavi kako će dolazak benda koji predvodi Bonnie 'Prince' Billy uticati na novu generaciju domaćih muzičara? Vreme je da se piše nova istorija, ovo je prilika koja se ne propušta.

WILL OLDHAM: Impresije i asocijacije

ŽIKICA SIMIĆ

WILL OLDHAM ALIAS BONNIE PRINCE BILLY izgleda kao da je na rok scenu stigao sa neke fotografije iz XIX veka koja prikazuje učesnike Američkog građanskog rata. Velika, kovrdžava brada, prореđena, plava kosa, oštar pogled i usredsređen izraz lica imaju nešto starovremensko, odnosno tradicionalno što ostavlja utisak solidnosti i neprolaznosti. Mogao bi da bude član one muzičke bande koja se pojavljuje u filmu Anthonyja Minghelle *Cold Mountain*.

To, međutim, ne prestaje sličnost sa ovim filmskim delom. Kao što se tamo, naime, iza osnovne teme naslućuje homerovski zaplet preuzet iz Odiseje, tako se i u muzici Bonnija Prince Billyja iza "lakah nota" naziru velike antropološke i biblijske teme. Čovek suočen sa strahom i grehom, proganjan "crnim psima zebnje", glavni je junak njegovih pesama. On je video mrak, užas ga nadahnjuje, a strah zabavlja. Sa sudbinom pleše staromodni valcer, pored iste one vatre o kojoj na kraju jednog filma govori Tommy Lee Jones.

Jednom je rečeno da je Hank Williams "hilbili Šekspir". Sledeći tu logiku lako se može zaključiti da je Bonnie 'Prince' Billy "hilbili Dostojevski".

BONNIE
PRINCE
BILLY

o novom albumu *Lie Down in the Light*

SLOBODAN VOJANOVIĆ

Rane kritike, čak i Dominov (njegov izdavač — prim. aut.) pres materijal, sugerišu da je ovo tvoja veselija, življa ploča... Meni se čini da se radi o izdanju koje je „teatralnije“, kao mjuzikl, kao da si napravio neku distancu između sebe i izvođenja pesme. Ne kažem da to znači da su tvoje emocije lažne, ali kao da si ih odigrao, umesto proživio...

Uh... Čekaj da razmislim... Teatralno?!... Jedna od stvari koja je bila drugačija u procesu snimanja ove ploče jeste da smo snimili glas i instrumente uživo. Ja obično sviram nešto dok pevam, ali ovaj put nisam, tako da sam sve vreme bio fokusiran na pevanje, što je možda stvorilo neki drugačiji izvođački odnos prema pesmi, koga ranije nije bilo. Ovog puta sam se više "pridružio" ostalima, dok bih ih obično "predvodio" — što je zahtevnija uloga. Još jedna stvar koju sam hteo da postignem s ovom pločom jeste da mogu da živim sa ovim pesmama, da one ne budu nešto destruktivno ili zahtevno, želeo sam da mirno koegzistiram sa njima.

Da li je tvoja namera bila da napraviš album koji će biti "veseliji, življi, radosniji"?

Ne bih upotrebio nijedan od tih izraza. Želeo sam da napravim album koji je "spremniji da prihvati".

Spremniji da prihvati...?!

Spremniji da prihvati okolnosti, veru... Spremniji da prihvati pozitivne stvari. Tako da kada ga odslušam, kažem sebi — *Dobro je da smo ovo uradili!* Nego da budem uznemiren zbog svega što smo uradili.

Čini mi se da ovaj album nekako "ide" uz *Ease Down the Road*, da nosi sličan optimizam, naročito u kontekstu toga što je *Ease Down the Road* išao posle prilično mračnog *I See a Darkness*.

Zanimljivo... Jer ta dva albuma su nastala na sasvim, sasvim različite načine. Sećam se kada je *Ease Down the Road* izašao ljudi su (mi) pričali kako je to jedna vesela, pozitivna ploča. Ali, ako slušaš stihove, naročito u pesmama "Grand Dark Feeling of Loneliness", "Sheep", čak i "King at Night", te pesme su veoma... okrutne. To me je nateralo da konačno priznam sebi da ljudi imaju veoma površan odnos prema muzici, tj, barem, oni koji pišu o njoj... što me ne čudi. (Slobodan se gorko osmehnu...)

Kompletan intervju sa Bonnijem moći ćete da čujete u emisiji *Moć veštica* na radiju B92 18. juna 2008. Bonnie priča o svom odnosu prema skoro 200 pesama koje je snimio, filmskoj karijeri, životu tridesetogodišnjaka, biciklizmu, životu na putu... U istoj emisiji slušaoci će moći da učestvuju i u specijalnom nagradnom "Bonnie Prince Billy" kvizu, a gost emisije biće i Ivan "Pop depresija" Lončarević